

Miia Laurila

INKERI JA RINKELI
ja talven lumo



INKERI , RINKELI

ja talven lumo

Miia Laurila



INKERI, RINKELI
ja talven lumo

©Miia Laurila 2017

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 9789523304598

Kun katsot oikein tarkasti.

Kun kuuntelet.

Silloin voit nähdä sen.

Kuulla sen.

Tuntea sen.

Olla siinä.

Pienen kiliseväisen ja heliseväisen,

joka kikatellen kieppuu ympärilläsi.

Mutkitellen, keijunkeveästi lepatellen ja kimallellen.

Vahvana kuin auringon lämmittämä kallio.

Kutitellen ja lämpimästi halaten.

Se on ilo, ystävyys, rakkaus.

Se on elämä.

Keijupölyn ihmetyttävä ja ikivahva.

Elämäni ihmeille.



Aamu nousi lumisen vaaran takaa luoden haukottelevia säteitään puiden runkojen välistä, lomitse ja halkaisemina. Oli tyyntä ja tykkylumi painoi Keijukaismetsän puita kumaraan, ihan niin kuin metsässä olisi kumarrellut satapäinen vanhojen itämään miesten suku. Toisilleen arvokkaasti ja hillitysti hymyillen ja hymähdellen, koukkuselät koukkusinaan kumarrellen. Välistä kuului vaimea pumpsahdus tai tumpsahdus, kun lumipaakku tippui puun oksalta maassa odottavaan hankeen ja sai aikaan kimaltelevaisen timanttipölypilven. Oli talvi, juuri sellainen talvi kuin sen satujen kirjojen mukaan pitääkin olla. Täynnä taian tuoksua, kimallusta ja sädehdintää. Ja palelevia varpaita.

- Kylmäkylmäkylmä. Kylmäkylmempikylmin. Kylmäkylmä. Hrrr... Rinkeli hyppeli lumisen kiven päällä paksuilla tumppulapasilla kyynärvarsiaan hieroen ja litistäen kaulansa olemattomiin, jotta saisi nenänsäkin kaulaliinan sisälle lämpimään. Hän kurkisteli pienesti alati silmille humpsahdelevan tupsupipon alta. Rinkeli näytti aivan sätkivältä kirppusirkuksen kirpulta, kun se pomppi jalalta toiselle.

- Hmph, hymähti Rinkelin isosisko Inkeri. - Minähän sanoin jotain virtaavien lähdeojien heikoista jäistä, mutta ei... Jonkun piti ihan varta vasten mennä katsomaan, koska, hmm, olisi ollut liian

helppoa vain uskoa... Ja nyt joku toinen kerää hiki pipon alla nuotiopuita kasaan, jotta jonkun toisen villasukat ja -pöksyt saadaan kuiviksi...

- Hmph! Rinkeli nosti hassusti nirpallaan olevan keijunnenänsä pystyyn ja jäi nojaamaan männynrunkoa vasten kädet mielenosoituksellisesti puuskassa ja jalat kylmästä ristissä. - Ja minä taas sanon, että jos ei ikinä itse kokeile, ei voi tietää. Ja sitä paitsi jää monesta hauskaista paitsi. Jos vain aina uskoo. Vain *tylsät* uskovat...

Inkeri ja Rinkeli. Rinkeli ja Inkeri. He ovat keijukaissuvun nuorimman sukupolven siskoksia ja he asuvat Keijukaismetsässä yhdessä muiden metsän asukkien kanssa. Menninkäiset kuuluvat metsäneläinten tavoin Keijukaismetsän asukkeihin, mutta peikot sen sijaan asuvat omassa metsikössään. Oikeassa ryteikössä. Kerran, kun metsien asukit kävivät neuvonpitoa asuinalueistaan ja peikoille ehdotettiin keijukaisten naapuruutta, toljottivat ne vain muita alahuuli lerpallaan ja katse lasittuneena kuolavanan valuessa suupielestä ja räkäklöntin roikkuessa nenäkarvoista. Toljottivat aikansa, kiskaisivat sitten ryhmyiset nuijansa olkapäilleen ja marssivat tiehensä. Sen jälkeen niistä on vain kuulunut satunnaista örinää. Joskus harvoin ne käyvät

tiedustelureissuilla muissa metsissä, mutta aina kiviksi naamioituneina.

Inkeri ja Rinkeli asustavat Keijukaismetsän kaakkoiskulmassa pienesti vinossa vinksottavassa pienenpienessä talossaan. Talon seinät ovat auringonkullankeltaiset, katto metsämansikanpunainen ja kuistinkaiteet kesätaivaansiniset. Katolla nököttää pieni pyöreistä kivistä muurattu savupiippu ja etuoven ikkuna on sydämenmuotoinen. Talo sijaitsee vanhan lehmuksen puolivälissä, erään tukevan oksan kainalossa. Talon yläpuolella olevasta oksasta roikkuu keinulauta suoraan etuoven edessä. Iloinen helinä, kilinä ja kotoinen kolina kaikuvat jo kauas – ja nauru. Voi! Mitään sen kauniimman kuuloista ei olekaan kuin keijukaisen onnellinen nauru! Nyt talvi on asetellut lumipeittonsa Inkerin ja Rinkelin talon päälle kuin pitsisen, virkatun, isoäidinneliöistä koostuvan kashmirpeiton, joka suojaa tuulelta ja tuiskulta, pakkaselta ja viimalta.

Inkeri kasasi keräämiään kuivia känkkyräoksia nuotioksi ja sytytti lopulta lämpöä hohtavan tulen sen keskelle. Hän istahti nuotion ääreen kuusesta taittamansa tuuhean oksan päälle ja taputti vierustaan. - Tule nyt, hän sanoi Rinkelille. Rinkeli ähisi ja puhisi ja pihisi, kun hän kiskoi märkiä villapöksyjä ja -sukkia

yltään. Hän pingotti ne Inkerin ojentaman pajunoksan päälle ja laittoi nojalleen nuotion läheisyyteen, jotta ne kuivuisivat lämmön aalloista. Sitten hän istahti melkein Inkerin syliin ja kääpertyi siskoaan vasten. Inkeri levitti talviviittansa heidän molempien ympärille ja yhdessä he jäivät tuijottelemaan taikamaiseen tuleen, joka tanssi iloisena päästyään taas töihin.

Äkkiä lähettyviltä kuului jokin ääni. Pieni, käheä, surullinen. Inkeri kohottautui ja kuulosteli tarkat keijunkorvat kärkiään myöten valppaina. - Mmmm.... Mitä nyt? Rinkeli mutisi, sillä hän oli jo vaipunut suloiseen unentavoitteluun, siihen pehmeään tilaan, mikä odotti juuri ennen oikeaa unta.

- Kuuntele! Inkeri henkäisi.

Rinkeli kohottautui ja kuulosteli. Hänkin nosti korvankärkensä kohti taivasta ja raotti pipoa niiden päältä, jotta kuulisi paremmin. Ja totta tosiaan, jostain lähettyviltä kuului maailman surullisin pieni käheä ääni. Inkeri pomppasi pystyyn ja lähti kohti ääntä.

- Odota! Odotaodota! Rinkeli hyppeli yhdellä jalalla yrittäessään kiireesti sulloutua takaisin villaisiin tamineisiinsa. Inkeri kohosi aamun kimallusta taittaville hentoisille keijunsiivilleen, lenteli ja tarkkaili. Tiiraili, kuulosteli ja katseli. Rinkeli oli suoriutunut

Inkeri ja Rinkeli ovat keijukaissiskokset, joille aina sattuu ja tapahtuu, koska – noh – kerkeäville keijukaisille nyt vain sattuu ja tapahtuu keskimääräistä ja keskivertoa keijukaista enemmän. On talvi, oikea sellainen talven satumaa, millainen talven pitää satukirjojen mukaan ollakin. Joka puolella kimaltelee ja kilisee ja kuura pölyyää. Pakkanen paukkuu ja villasukat kastuvat, koska joku ei uskonut, vaan jonkun piti ehdoin tahdoin mennä läträämään lähdeojan heikoille jäille...



Inkeri ja Rinkeli löytävät eksyneen ja pelästyksissään nyhkyttävän pöllöpoikasen, Riepun. Riepu on eksynyt vanhemmistaan yöpalanhakureissulla ja ajautunut viimatuulen viemänä aivan väärään paikkaan, vanhoille kotikonnuilleen. Tomerat keijukaissiskokset ottavat Riepun siipiensä suojiin, ihan kirjaimellisestikin, ja niin alkaa seikkailu keskellä talven lumoa. Tosin ensin on selvitettävä, missä onkaan tienviitan neuvoma ”1,4 km tuohon suuntaan”...

Hukkametsä vilisee ystäviä ja vihollisia, mutta keneen lopulta voikaan luottaa? Mitä tarkoittaa, kun ilmeisin ei olekaan sitä, miksi sitä luullaan?

Ja missä on maailman tappi?
Pippurin pisin paikka?
Entä kammeli? Mikä ihme se on?

Huh, onneksi välillä voi hörpätä kulauksen kuumaa karkkitulivuorenpurkauskakaota...

